

havde draget Omforg for, at Tiendeydelsen i Kjørvn var bleven afløst. — Med Hensyn til Bestemmelsen i § 2 har jeg aldeles Intet at erindre.

Stampe: Ja, jeg skal ikke indlade mig paa at gjendrive den høitærede Indenrigsministers Indvendinger imod Betimeligheden af denne Lov. Jeg anser det virkelig for mit Vedkommende for overflødigt, og jeg troer uden Ubefædenhed at turde yttre det. Jeg skal ialtsald overlade det til den høitærede Ordfører at gjendrive dette. Henstigten med, at jeg har reist mig, er egentlig blot, at jeg vil gjøre nogle ganske korte Bemærkninger til § 1 og da in specie med Hensyn til det Tidspunkt, som Udvalgets Majoritet i denne Paragraph har tilladt sig at foreslaae, nemlig, at Tienden skulde være bestemt til en fast Afgift inden 1ste Januar 1857. Jeg har nemlig i disse Dage hørt adskillige af det ærede Things Medlemmer yttre, at det forekom dem at være for lang en Tidsgrensdse, og at de antog, at Sagen maatte kunne ordnes i en kortere Tid. Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at Udvalget har været af den Anskuelse, at det var bedre at sætte Tiden lidt for lang end for kort. Udvalget har troet, at man burde sætte Tiden saaledes, at man virkelig kunde være vis paa, at Sagen i den Tid blev endt. Saaledes som jeg forstaaer Dpgivelseserne i de statistiske Tabelværker, og i Henhold til, hvad der under Behandlingen af en lignende Sag som denne under den første Session blev yttret af den høitærede 5te Landsstingsmand for Kjøbenhavn (Orsted), antager jeg, at der for Tiden er et Beløb af mellem 28 og 30,000 Tønder tiendeydende Hartkorn tilbage i Danmark. Jeg vil nu antage, at der er et Beløb af 30,000 Tønder, — fjøndt jeg dog dertil maa føle, at det ikke er saa aldeles afgjort, at der ikke er Mere, efter som jeg rigtignok troer, at de Tiender, der eies af vedkommende Tiendeydere, ikke altid ere komne i Betragtning ved sllige statistiske Dplysninger, — jeg vil altsaa antage, at der er et Beløb af 30,000 Tønder tiendeydende Hartkorn tilbage i Danmark, og at der tillige er et Antal af 30 Tiendecommissioner; det bliver altsaa et Antal af 1,000 Edr. Hartkorn til hver Tiendecommission eller 200

Edr. Hartkorn til hvert Aar. Jeg vil ikke nægte, at det kunde synes at være et meget lidet Quantum Hartkorn, og man kunde ansee det for meget lidt for de vedkommende Tiendecommissioner i de enkelte Aar at tilendebringe Behandlingen af disse 200 Edr. Hartkorn. Men jeg skal dog tillade mig dertil at bemærke, at man nok kunde gjøre denne Anskuelse gjældende, ifald de 200 Edr. Hartkorn laae paa eet eller paa to Steder; men det kan meget let være Tilfældet — og jeg troer virkelig, at det vil være Tilfældet, — at de ville være adspalttede paa mange enkelte Steder i den vedkommende Tiendecommissions District, og det vil saaledes være nødvendigt for vedkommende Tiendecommission at foretage en heel Deel Reiser. Jeg skal ogsaa tillade mig at bemærke, at med Hensyn til den overordnede Tiendecommission er jeg af den Anskuelse, at det netop vil være Tilfældet, dersom dette Forslag erholder Lovskraft, at der vil indkomme en stor Deel Sager til denne, og det vil uden Tvivl være meget vanskeligt for den i en kortere Tid end 5 Aar at tilendebringe samme.

Vi have vel i vort Lovforslag forsøgt at afhjælpe de Ulemper, som jeg her har tilladt mig at paapege, nemlig ved en Paragraph, som vi have tilladt os at foreslaae om, at Indenrigsministeren skulde være bemyndiget til at bestikke flere Tiendecommissionairer, og at Indenrigsministeriet ogsaa skulde være bemyndiget til ved Bevilling at tillade Tiendecommissionerne og den overordnede Tiendecommission at fortsætte Behandlingen af Sagerne udover den i § 1 bestemte Tid. Jeg troer imidlertid virkelig, at det vilde være det Heldigste, om man kunde blive ved de nu bestaaende Tiendecommissioner; thi jeg troer, at det er temmelig vanskeligt undertiden at faae Tiendecommissionairer, da det jo virkelig i sig selv ikke er nogen behagelig Bestilling. Med Hensyn til den Indvending, at man kunde erhverve Bevilling til Sagernes Behandling udover den i § 1 fastsatte Tid, da er det jo meget rigtigt, men jeg troer, at det vil være temmelig vanskeligt for Indenrigsministeren at bedømme, om der i enkelte Tilfælde er Grund til at give en sllig Bevilling, og Indenrigsministeren vil, saavidt jeg skjønner, i de fleste Tilfælde være